

Sygn. akt I CNP 19/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie skargi W. R. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. akt V Ca [...], wydanego w sprawie
z powództwa W. R.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w W.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2013 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania**
- 2. zasądza od W. R. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]"
w W. kwotę 600 zł (sześćset) tytułem zwrotu kosztów
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 czerwca 2012 r., wniesiona przez powoda, została oparta wyłącznie o zarzuty naruszenia prawa materialnego. Zarzuty naruszenia prawa materialnego pozostają jednak w ścisłym związku z wynikiem oceny dowodu z opinii biegłego dokonanej przez Sąd w zaskarżonym wyroku. Sąd Okręgowy przyjął, że w opinii tej biegła wadliwie próbowała ustalić faktyczne zużycie wody w lokalu powoda, mimo że był on zobowiązany do ponoszenia opłat za wodę w formie ryczału. Skarżący poprzez sformułowane w skardze zarzuty naruszenia prawa materialnego kwestionuje to stanowisko, podnosząc, że wysokość ryczału ustalono nieprawidłowo. Tym samym skarżący podważa w istocie ocenę dowodów, której dokonał Sąd Okręgowy. Zgodnie zaś z art. 424⁴ k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia istotne jest także, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W., którego przedmiotem było powództwo o zapłatę, które w ocenie powoda uzasadniało zawyżenie należności za zużycie wody pobranych od powoda. Sąd Okręgowy uznał zaś to powództwo za bezzasadne stwierdzając, że opłaty te były pobierane w formie ryczału, na podstawie uchwały określającej sposób jego ustalenia, której powód nie zakwestionował w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym. To stanowisko Sądu Okręgowego nie wskazuje

na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego znajdujących zastosowanie w sprawie w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania.

aw

jw